

O O

Mitä jos ostaisin veistoksen?

S P

What if I bought a sculpture?

T A

Tänk om jag skulle köpa en skulptur?

O S

Galleria Sculptor
-
Puh. +358 9 621 6337,
+358 50 306 4547
galleria.sculptor@sculptors.fi
www.sculptors.fi

Suomen Kuvanveistäjäliitto
/ The Association of Finnish Sculptors
/ Finska Skulptörförbundet
-
Puh. +358 9 621 6339
sculptors@sculptors.fi
www.sculptors.fi

Eteläranta 12,
00130 Helsinki, Finland
-
Avoinna / Open / Öppet
ti-pe 11-17, la-su 12-16
/ Tue-Fri 11-17, Sat-Sun 12-16
/ tis-fre 11-17, lör-sön 12-16



Index

5	Mitä jos ostaisin veistoksen?
8	Kuvanveiston materiaalit Kuinka lähestyä veistäjää?
10	Mikä veistoksissa maksaa?
15	Veistos kodinsisustuksena Veistosten elinkaari, huolto ja ylläpito
16	Tilaustyöt
21	What if I bought a sculpture?
24	Sculpture materials How to approach a sculptor?
26	What costs in a sculpture?
30	Sculpture as home decoration Lifecycle, care and maintenance of a sculpture
32	Commissioned works
37	Tänk om jag skulle köpa en skulptur?
40	Skulpturens material Hur skall man närma sig en skulptör?
42	Vad är det som kostar hos skulpturer?
47	Skulptur som ett inredningselement Skulpturernas livscykel, skötsel och underhåll
48	Beställningsverk

**Mitä jos
ostaisin
veistoksen?**

Taiteenkeräilijä ja pienikin taiteenrakastaja on tottunut ostamaan maalauksia ja taidegrafiikkaa luontevasti, mutta veistosten hankkiminen kotiin ei ole jostain syystä ollut niin yleistä.

Vaikka suomalainen veistotaide on muuttunut radikaalisti viimeistään 1980-luvulta saakka, on veistotaide pysynyt muihin lajeihin verrattuna turhan pitkään jämähtäneiden stereotyyppien vankina.

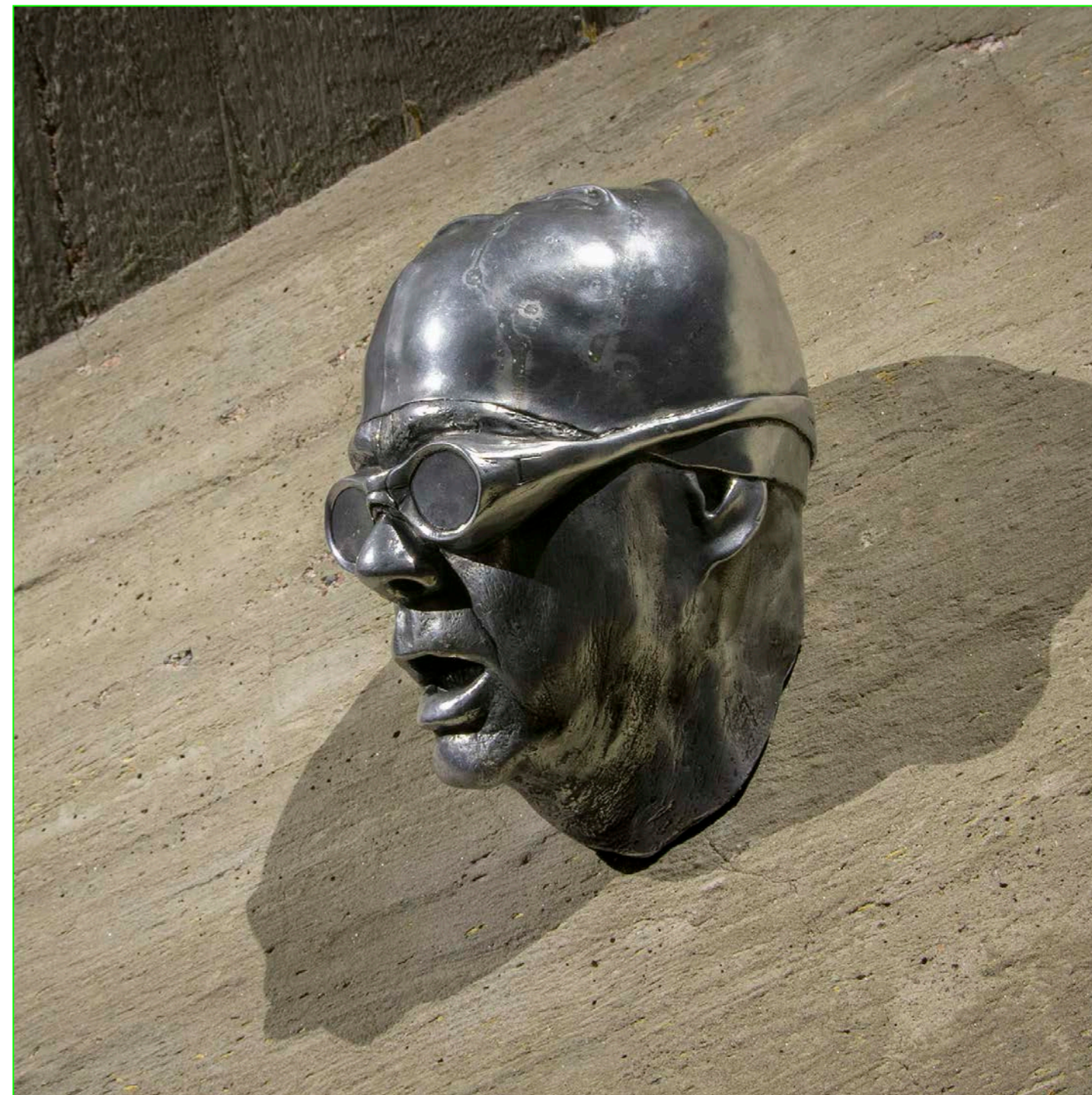
Veistoksiin suhtaudutaan edelleenkin ehkä turhan juhlavasti. Veistoksia pidetään usein kalliina – mikä ei välttämättä pidä lainkaan paikkaansa. Kuvanveisto mielletään toisinaan myös vähän niin kuin äijälajiksi. Tähän liittyy luonnollisesti myös se, että suurin osa ihmisiä kuvaavia julkisia muistomerkkejä muodostaa melko pönäkän miesgallerian.

Jos maallikolta kysytään, mikä on veistos, veistos on todennäköisesti joko kivistä, pronssista tai puusta tehty kolmiulotteinen esine. Tämä ei ole enää pitkään ollut koko totuus, ja veistosten jo pelkkä materiaalinen kirjo on nykyään häkellyttävä. Takavuosina alettiin puhua "veistotaiteen laajentuneesta kentästä", ja tuo kenttä on nykyään todella laaja. Kuten kuvanveistäjä **Jyrki Siukonen** kirjoitti Suomen Kuvanveistäjäliiton tuoreimmassa yhteisnäyttelyluettelossa *Tila haltuun!* (2015): "Kaiken voi halutessaan katsoa toiseksi: kasan, pinon, möykyn, jäljen, palasen, silpun, esineiden välisen tilan ja varjon. Kun kohtaan jotain kadulla, mistä tiedän, että se ei ole veistos?"

Osaan vastata hänen kysymykseensä: se on veistos, koska sen on tehnyt kuvanveistäjä ja hänellä on oikeus teostaan sellaiseksi kutsua. Joku voi sen myös ostaa ja rakastaakin sitä, kunhan sen syntytarina koetaan mielekkääksi ja sen mahdollinen esteettinen ulottuvuus syntyy joko sen ulkoisten muotojen tai tarinan kiehtovuuden myötä.

I. Anne Meskanen-Barman:
Yksityiskohta teoksesta / detail / detalj: Hyppy, 2015.
haponkestävä teräs, alumiini
/ acid resisting steel, aluminium
/ syrafast stål, aluminium

Sijainti / placed in / belägenhet:
Ruusupuiston alikulkukäytävä, Jyväskylä



Kuvanveiston materiaalit

Perinteisten pronssin, kiven, betonin ja puun lisäksi kuvanveiston materiaallinen kirjo on nykyään valtavan laaja, eikä sille näy loppua uuden teknisen kehityksen myötä. Myös vanhat materiaalit kiehtovat veistäjiä enenevässä määrin. Esimerkiksi moni ennen naisten puhdetöiksi mielletty materiaali on nykyään keskeistä kuvanveiston materiaalia: on virkkuutöitä, pitsiä, erilaisia kangastöitä, nukkeja, vaikka mitä. Moni kuvanveistäjä käyttää löytö- tai valmismateriaaleja: joku käyttää nahkaa, joku saattaa käyttää jopa narunpätkiä kadulta, joku käyttää halpakauppojen massatuotettuja valmisesineitä tai jopa suoraan tehtailta tilaamiaan, muihin tarkoituksiin tehtyjä metalli- ja muoviesineitä. Joku saattaa kerätä materiaalinsa pelkästään kirpputoreilta. Jotkut käyttävät erilaisia luonnonmateriaaleja – olen nähnyt pajunkissoistakin tehtyjä veistoksia.

1. Auli Korhonen:
Silver Galactic Ocean, 2014,
lasi ja graniitti / glass and granite / glas och granit

2. Kasper Muttonen:
Yksityiskohta / detail / detalj: Stonescape, 2013
betoni, valkosementti, hiekka
/ concrete, white cement, sand
/ betong, vitcement, sand

3. Antti Keitilä:
Yksityiskohta / detail / detalj: Nuotio, 2015,
vahattu koivu / waxed birch / vaxad björk

4. Veikko Nuutinen:
Kevätyllätys, 2014,
pronssi / bronze / brons

Kuinka lähestyä veistäjää?

Moni taidemaailmaan käytänteisiin tottumaton potentiaalin asiakas saattaa vierastaa yhteydenottoa taiteilijoihin. Hyvä neuvo on käydä ensin vakoilemassa kaikessa rauhassa. Tähän on nykyään paljon mahdollisuuksia, esimerkiksi Suomen Kuvanveistäjäliiton Galleria Sculptor Helsingissä on ainut kuvanveistoon pääsääntöisesti keskittynyt galleria Suomessa ja sillä on pysyvä myyntikokoelma, jonka veistokset vaihtuvat säännöllisesti. Sculptorin ja Kuvanveistäjäliiton henkilökunta auttaa ottamaan yhteyttä taiteilijoihin. Liitto järjestää vuosittaisen teosvälitystilaisuuden Helsingin Kaapelitehtaalla, jossa on helppo tarkastella kuvanveiston uusia tuulia. Liiton kotisivuilla (www.sculptors.fi) on luettelo kaikista liiton jäsenistä ja linkit taiteilijoiden mahdollisille kotisivuille. Pienellä vaivalla ja mielenkiintoisena iltapuhteena voit käydä vaikka kaikki kotisivut edes pintapuolisesti läpi.

Olen usein törmännyt siihen, että tottumattomat asiakkaat vierastavat suoraan yhteydenottoa heitä kiinnostavaan taiteilijaan. Kainous on turhaa. Suurin osa taiteilijoista on pelkästään iloisia siitä, että heidän työstään ollaan kiinnostuneita. Puhelinsoitto tai sähköposti tuskin loukkaa ketään. Ateljeekäynti on helppo järjestää, eikä mitään ostopakkoa tarvitse pelätä. Ammattitaiteilija on tottunut siihen, että ei jokainen käynti johda välttämättä kauppaan – eivät he loukkaannu siitä, että jäät mietiskelemään asiaa. Tiedän useitakin tapauksia, jossa asiakassuhteen syntyminen on saattanut olla pitkäkin prosessi. On siis turha aristella.



11

24



3

44

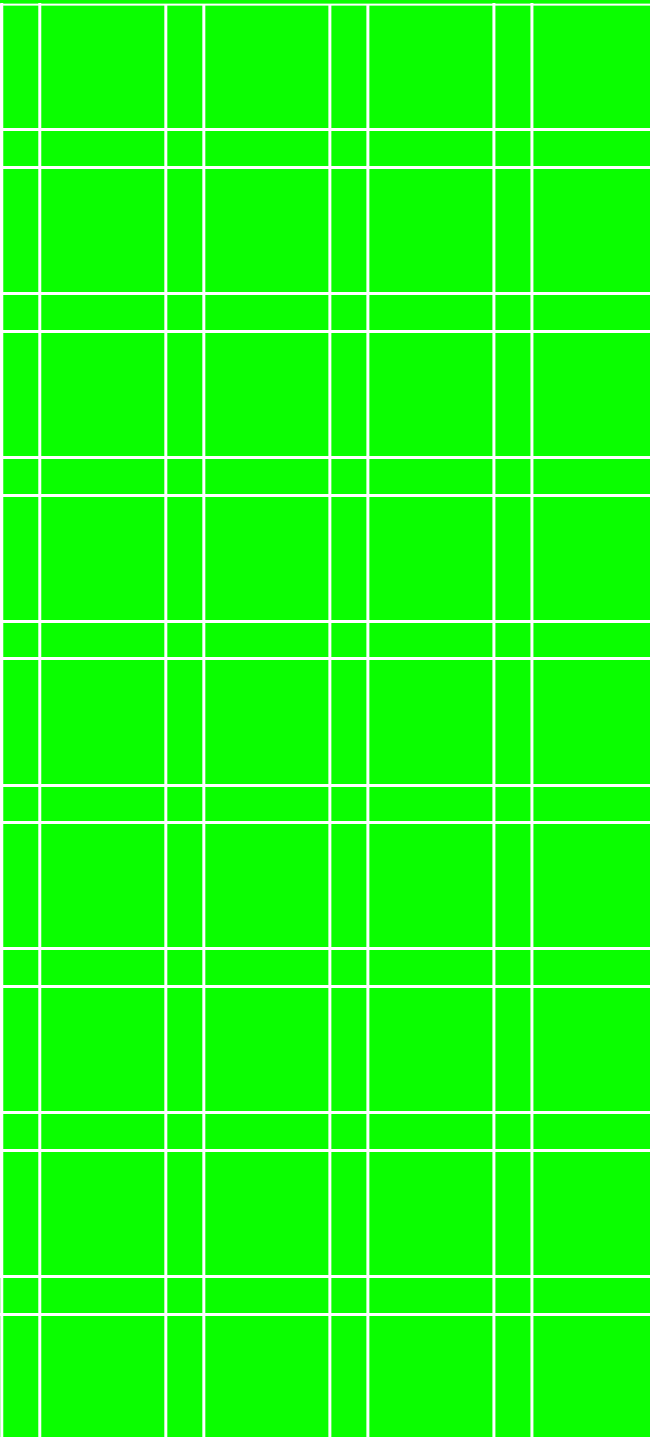


Mikä veistoksissa maksaa?

Kuvanveistoa pidetään usein kalliina taidemuotona, mutta laajentuneiden materiaalien myötä hintahaitarikin on laajentunut. Tämä on helppo todentaa vaikka Galleria Sculptorin myyntikokoelman avulla. Pienen veistoksen voi saada alle 1 000 euron, mutta voi siihen saada kulumaan toistakymmentätuhatta euroakin – mutta ihan sama koskee esimerkiksi öljymaalauksia.

Veistosten hinnanmuodostuksessa materiaalikulut ovat usein merkittävä tekijä. Esimerkiksi pronssi ei ole halpaa materiaalia, ja sen varsinaisen valoksen teke nykyään useimmiten ulkopuolinen ammattilainen valimollaan, jolloin valmistuskulut lisääntyvät huomattavasti. Sama koskee kiveä: moni kivenveistäjä – poikkeuksiakin toki on – käyttää moskan ja piikin sijaan ammattimaisia kiviveistämöitä. Itse asiassa hyvän kiven löytäminenkin louhoksilta ei ole täysin yksinkertainen asia: virheettömän ja sopivan kokoisen kiven löytäminen ei ole välttämättä helppoa, ja kivelläkin on hintansa – hintahaitarinsakin laadusta riippuen. Ja jos haluat tehdä klassista marmoriveistosta, on selvä, että Italian Carrarasta hankittu maailman klassisin marmori on aika paljon kalliimpaa kuin vaikkapa naapurista saatavilla oleva Saarenmaan dolomiitti. Sama koskee puuta: tunnen yhdenkin puuta käyttävän kuvanveistäjän, joka saa kotikaupunkinsa puisto-osastolta vihjeitä ilmaisista juurakoista, mutta kun hän käyttää veistoksissaan monia puulajeja, joutuu hän ostamaan esimerkiksi käyttämänsä saarnin kitarapajalta, jolloin sen hinta erikoistuotteena on aivan eri luokkaa. Moni jalopuu on erikoisliikkeissä varsin kallista. Materiaaleille lisähintaa syntyy vielä kuljetuskustannuksista.

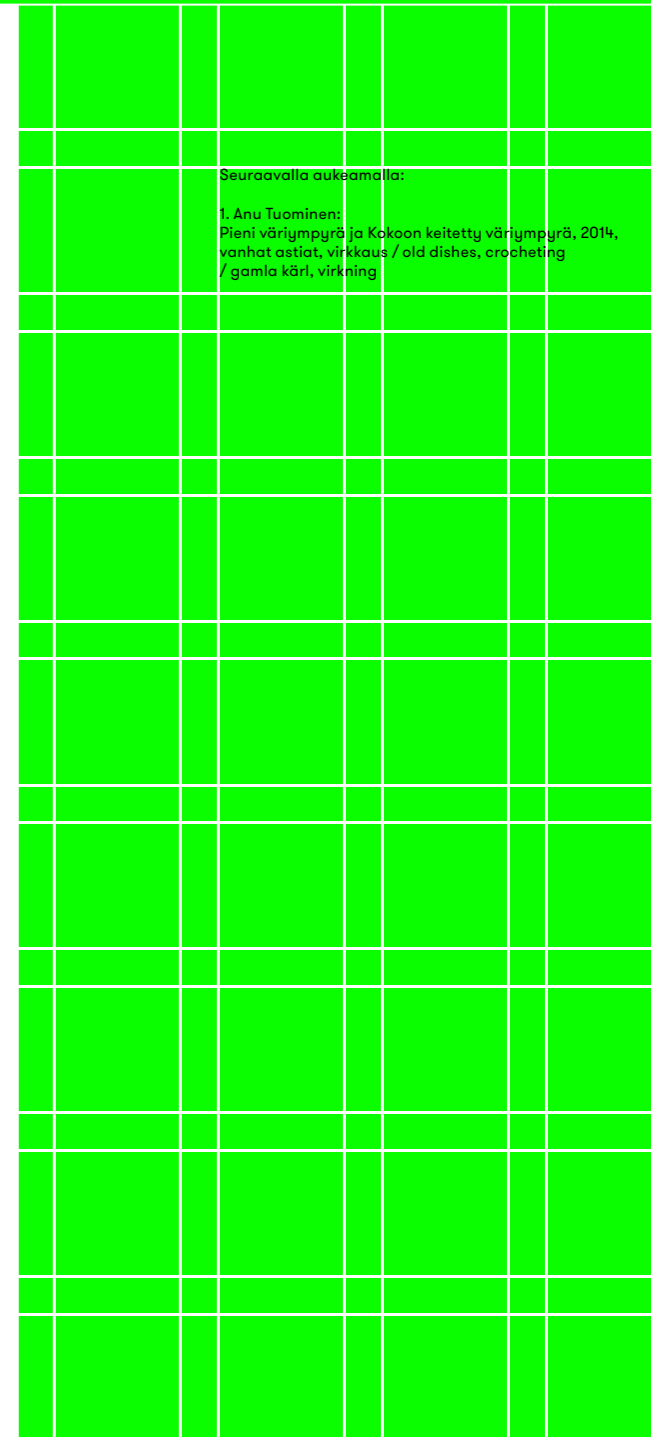
Lisäksi täytyy ottaa huomioon se, että kuvanveistäjän työhuoneen vaatimukset ovat usein aivan erilaiset kuin vaikkapa taidemaalarin – tarvitaan monenlaisia kalliita erikoistyökaluja ja -laitteita ja esimerkiksi useimmiten erilaisia suojavarusteita sekä kalliin huippuimurin, työterveyden takaamiseksi vaarallisten aineiden ja työvälaineiden kanssa työskennellessä.



Yksi hintaan vaikuttava tekijä on veistäjän urakehitys. On tosiasia, että toiset taiteilijat ovat kuuluisampia ja menestyvät paremmin kuin toiset. Teosten hintataso nousee menestyksen ja maineen myötä, esimerkiksi juuri Kuvataideakatemiasta valmistuneiden veistäjien työt eivät maksa läheskään yhtä paljon kuin 30 vuotta alalla toimineiden ja menestyneiden kollegoiden työt. Saksassa useimmat galleriat käyttävät kerrointa, joilla esimerkiksi maalareiden maalausten hintataso on helppo laskea. Tarpeeksi menestyneen taiteilijan kerroin voi olla esimerkiksi 160, jolloin öljymaalauksen hinta määräytyy kertoimen ja teoksen koon suhteen miltei mekaanisesti. Jollain toistaiseksi vähemmän menestyneillä kerroin voi olla vaikka 120.

Tinkiminen on aivan oma lukunsa. Suurin osa veistäjistä on tottunut siihen, osa jopa on hinnoitellut teokseensa pienen tinkimisvaran mukaan, mutta tinkiessä tolkkua pitää olla mukana. Aggressiivinen tai ylimielinen tinkijä saa nopeasti huonon maineen, koska taidemaailmamme on aika pieni ja sana kiertää nopeasti. Jos rahaa ei ole liikaa tai tarpeeksi, on myös aina mahdollista sopia taiteilijan kanssa osamaksusta ja myös Kuvanveistäjäliiton Galleria Sculptor myy veistoksia osamaksulla, mutta siitä on myös syytä pitää kiinni, jos aikoo jatkaa elämäänsä osana taidemaailmaamme.

Veistosten hintaan vaikuttaa myös sen uniikkisuus. Pronssia käyttävät veistäjät ottavat teoksestaan usein useampia valoksia ja numeroivat ne signeerauksen yhteydessä. Alemmassa arvonlisäkannassa (10 %) pysyminen antaa maksimissaan mahdollisuuden kahdeksan valoksen editioon. Jotkut keräilijät arvostavat pienempiä numeroita, jolloin 1/8 koetaan usein halutuimmaksi vaihtoehdoksi. Tämä on mielestäni hieman turhaa hifistelyä, koska pienempien numeroiden arvostus on alkanut varsinaisesta metalligrafiikassa, jossa laatat kuuluivat, ja näin ollen pienempi numero oli konkreettisesti paremman laadun tae. Pronssiveistoksissa näin ei ole. Ei olisi yhtään vaikeaa elää 8/8-valoksen kanssa, jos teosta aidosti rakastaa. Huonompilaatuinen se ei ainakaan ole, jos veistäjä on sen kunnolla siselöinyt, siistinyt valujäljet, ja patinoinut. Numeroidut veistossarjat vähenevät kuitenkin koko ajan, ja suurin osa veistoksista on uniikkitoita. Toisinaan ne saattavat kuitenkin muistuttaa toisiaan, koska veistäjät varioivat teemojaan ja esimerkiksi muuntelevat uudeleen valettavissa olevia teoksiaan eri tavoin.



Seuraavalla aukamalla:
1. Anu Tuominen: Pieni väriympyrä ja Kokoon keitetty väriympyrä, 2014, vanhat astiat, virkkaus / old dishes, crocheting / gamla kärl, virkning





Veistos kodinsisustuksena

Silloin tällöin kuulee pilkkaa siitä, miten asiakas maalauksen sohvan värin mukaan, vaan onpa toisinaan sohvakin vaihtunut maalauksen myötä.

Taidetta ei luonnollisesti tehdä ensisijaisesti kodinsisustusmielessä, mutta sellaiseksi se useimmiten väistämättä muuttuu. Tätä on turha hävetä ja peitellä. Sisustavat ne taiteilijatkin koteja taiteellaan.

Veistos tai reliefi on kotona ilmeikäs ja loistava sisustuselementti. Pienenäkin se voi olla hyvin sijoitettuna voimakkaasti paikan henkeä luova elementti. Veistos kestää myös helposti kodissa tapahtuvat muutokset tai muuton jopa uuteen kotiin. Sitä on helppo siirrellä muutosten myötä. Veistoksen sijoittelun ja mahdolliseen jalustaan on kuitenkin syytä kiinnittää tarkkaa huomiota. Paras tapa etsiä sopiva sijoituspaikka ja ripustustapa on keskustella itse veistäjän kanssa – moni heistä on myös halukas lähtemään mukaan ripustukseen.

1. Jasmin Anoschkin:
My Little Poro, 2012,
maalattu puu / painted wood / målad träd

Veistosten elinkaari, huolto ja ylläpito

Monia veistoksia – varsinkin pronssisia ja kivisiä – pidetään miltei ikuisina. Esimerkiksi kuuluisa Willendorfin Venus on peräisin nuoremmalta paleoliittiselta kivilaudelta: sen iäksi on arvioitu 24 000–26 000 vuotta. Sama koskee jopa puuta. Maailman vanhimpana tunnettuna puuveistoksena pidetyn, Uralvuorilta löydetyn ihmishahmoa kuvaavan Shigirin idolin iäksi on arveltu noin 9 500 vuotta.

Monet veistokset ovat toki kestäviä, mutta niistä useimmat vaativat säännöllistä huolenpitoa. Ne saattavat myös vahingoittua tai likaantua.

Veistosta hankkiessa onkin syytä aina keskustella taiteilijan kanssa tulevaisuuden huoltotoimista. Esimerkiksi kiillotettuja pintoja sisältävä pronssiveistos vaatii säännöllisen kiillotuksen – jopa vuosittain. Kiveistosten pinta saattaa olla täysin käsittelemätön tai sitten se on hiottuna voitu viimeistellä erilaisilla suoja-aineilla. Kaikki tämä vaikuttaa mahdollisesti tarvittavaan puhdistukseen ja käytettäviin aineisiin. Puuveistokset ovat herkkiä lämpötila- ja kosteusvaihteluille, jotka saattavat tuottaa esimerkiksi halkeamia. Näistäkin asioista on aina syytä ottaa selvää taiteilijalta. Ja jos taiteilija on kuollut, ei sekään ole ongelma. Kuvanveistossa on pitkään elänyt mestari–kisälli–perinne, ja elää se edelleenkin jossain määrin. Esimerkiksi Kain Tapperilla (1940–2004) on nykyään ainakin viisi nuorempaa jossain vaiheessa hänen apulaisenaan toiminutta veistäjää, joilla on parhaat edellytykset korjata hänen mahdollisesti vahingoittunutta veistostaan. Monien veistäjien kollegat tuntevat työtoverinsa omaperäisetkin materiaalit ja tekniikat. Suomen Kuvanveistäjäliiton kautta tieto osaavista korjaajista tai puhdistajista löytyy yleensä helposti – ammattimainen kuvanveistäjäkuntamme on melko pieni ja viidakkorumpu on tehokas.

Uudet materiaalit ovat tuoneet mukanaan uudenlaisia ongelmia. On alettu puhua esimerkiksi teosten ”elinkaaresta”. Eräskin kuvanveistäjä antoi pajusta tehdylle ulkoveistokselle kymmenen vuoden takuun. Osa materiaaleista – esimerkiksi tietyt luonnonmateriaalit – ja tieto niiden kestävydestä saattavat olla nykyveistäjälle itselleenkin osittain arvoitus. Uusien materiaalien kautta tulee usein tehtyä erilaisia kokeiluja, joilla ei välttämättä ole takanaan perinnettä ja tietotaitoa, johon nojata. Näistä asioista on aina syytä keskustella itse taiteilijan kanssa. On siis syytä varautua siihenkin, ettei veistoksesta tule välttämättä perintökälyä. Mutta mikään ei estä sitä, etteikö elämä väliaikaisenkin teoksen kanssa voisi olla henkisesti rikasta – kunhan vain on tietoinen sen väliaikaisuudesta.

Tilaustyöt

Ennen vanhaan veistäjillä oli tapana pitää tiukka ero tilaustöiden ja ns. vapaiden veistosten välillä. Nykyään näitä termejä ei juurikaan käytetä, mutta ero on silti olemassa.

On turhaa kunnioitusta pitää taiteilijoita vain omaa luovuuttaan ja ideoitaan toteuttavina jumalallisina luojina. Monet kuvanveistäjät suhtautuvat työhönsä varsin käytännönläheisesti ja käsityöläistä perinnettä kantaen. Veistos voi olla esimerkiksi hyvä maalatun muotokuvan vaihtoehto: eräänkin sairaalan johtavista ylläkäreistä tehdyistä muotokuvista tuorein on pieni pronssiveistos, joka kummasti piristää johtajille pyhitetyn käytävän tunnelmaa. Eikä veistosmuotokuva tule välttämättä yhtään sen kalliimmaksi kuin arvostetulta muotokuvamaalarilta tilattu maalaus.

Moni kuvanveistäjä tekee myös hautaveistoksia, vaikka niistä ei taidehistoriassa olekaan tapana juuri puhua. Ennen vanhaan tämä oli varsin tavallista, ja esimerkiksi kävelyretki Helsingin Hietaniemen hautausmaalla on kuin retki varsin laadukkaassa veistospuistossa. Tätäkin perinnettä voi ihan hyvin pitää yllä, vaikka moderneilla hautausmailla onkin nykyään melko tiukat reunaehdot. Tuntemieni kuvanveistäjien kautta kuitenkin tiedän, että moni viranomainen on osoittanut kiitettävää joustavuutta hautakiven valinnan sääntöjen suhteen. Olen myös kuullut tarinoita siitä, miten kiinnostava haaste veistäjälle voi olla käydä keskusteluita kohteestaan, hänen luonteestaan, harrastuksistaan ja tärkeistä asioista. Eräskin kuvanveistäjäystäväni koki olevansa kuin lähimmäisensä auttaja tämän surutyössä.

Veistoksia voi sijoittaa myös omalle pihalleen. Eräs ystäväni tilasi kolmelta veistäjäuttavaltani kultakin yhden pienehkön veistoksen Lapin asuntonsa ympäristöön ja järjesti vielä erillisen julkistamistilaisuudenkin näin syntyneelle pienelle veistospuistolle. Tällaisissa tapauksissa on tietysti syytä kiinnittää erityistä huomiota veistosten kiinnittämiseen, ettei niiden varastaminen olisi liian helppoa.

Kyseisellä ystävälläni on myös tiukka periaate: hän ostaa teoksia vain tuntemiltaan taiteilijoilta. Kerran hän jopa pyysi minut tutustuttamaan itsensä erääseen kiinnostavaan veistäjään voidakseen sitten ostaa häneltä teoksen. Itse hän toteaa humoristisesti, että näin hän välttyy taatusti väärennöksiltä, mutta todellisuudessa kyse taitaa olla yhteisöllisyydestä: veistokset saavat lisätarinan ja uusia tuttavuuksia syntyy.

Veistäjiä ei kannata pelätä – ei edes keski-ikäisiä vahvoja äijiä. Ja sitä paitsi yli puolet veistäjäkunnastamme on jo naisia. Veistotaide on nykyään varsin vapaa luovuuden vyöhyke, josta veistosten rakastaja löytää kyllä omansa.

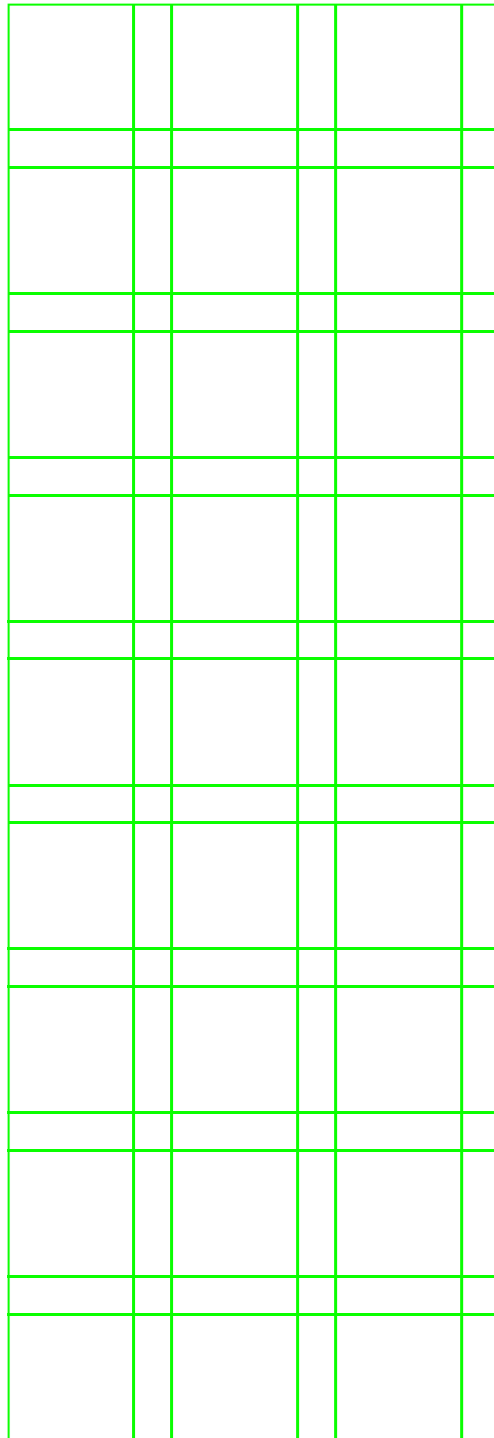
Seuraavalla aukamalla:
1. Kuvanveistäjä / sculptor / skulptör
Matti Peltokangas louhoksella, 2008

2. Matti Peltokangas:
Merkkillinen sade viime yönä, 2007.
graniitti, jaspis, vihreä marmori
/ granite, jasper, green marble
/ granit, jaspis, grön marmor

Sijainti / location / belägenhet:
Didrichsen Sculpture Park, Kuusisaari, Helsinki

OTSO KANTOKORPI

Kirjoittaja on helsinkiläinen taidekriitikko ja kuvanveistäjän poika. Iso osa hänen ystäväistäänkin on kuvanveistäjiä.



**What if
I bought
a sculpture?**

It is quite natural for art collectors and even ordinary art lovers to buy paintings and prints, but for some reason the practice of acquiring sculptures for a home is less common.

Even though Finnish sculpture art has changed radically since the 1980s, it has, in comparison to other art forms, been imprisoned by stagnant stereotypes way too long.

People still seem to relate to sculptures a little too solemnly somehow. Sculptures are perceived as expensive, which is not necessarily true. Sculpture is also sometimes seen as a kind of "men's sport". This is of course partly due to the fact that most of the public portrait monuments constitute a rather substantial male gallery.

If you ask a layperson what a sculpture is, it is probably defined as a three-dimensional object made of stone, bronze or wood. For long this has been far from the whole truth, today even the material range as such is simply astounding.

Some time ago people started to speak about "the expanding field of sculpture", and today that field is extremely broad. As sculptor **Jyrki Siukonen** wrote in the latest exhibition catalogue of the Association of Finnish Sculptors, *Occupy Space!* (2015): "Everything can, if one so chooses, be seen as something else: a heap, a pile, a clump, a trace, a piece, a shred, the space and shadow between objects. When I come across something in the street how do I know it's not a sculpture?"

I can answer his question: it is a sculpture because it has been made by a sculptor and she or he has the right to call it that. Someone may buy it and even love it, as long as its story of birth is experienced as meaningful and its possible esthetic dimension is born through its external forms or the compelling story it tells.

I. Noora Schröderus:
Setelisarja / Banknote Series / Sedelserie 2014–2015,
kirjottu seteli, kehys / embroidery on banknote, frame
/ broderad sedel, ram



Sculpture materials

The range of sculpture materials, besides the traditional bronze, stone, concrete and wood, is today extremely wide, and it will only broaden along with new technical developments. Sculptors have also been increasingly interested in old materials. For example, many materials traditionally perceived into the realm of women's handicrafts have found a central place in sculpture: there are works of crochet arts, lace, different textile works, dolls, you name it. Many sculptors use found or readymade materials: one may use leather, another may use pieces of string found in the street, some may use mass-produced products from dime stores or metal or plastic artifacts they have ordered directly from the factory. One may collect their materials only from flea markets. Another may use different natural materials – I have even seen sculptures made of pussy willows.

How to approach a sculptor?

Potential customers unfamiliar with the practices of the art world may feel unsure about how to explore what is on offer. One good advice is to take your time and venture out spying. There are plenty of opportunities for that these days, for example, Galleria Sculptor of the Association of Finnish Sculptors in Helsinki is the only gallery in Finland primarily centered on sculpture art and it maintains a permanent sales collection with regularly changing works. The staff at Sculptor and the Association of Finnish Sculptors will help you get in touch with the artists. The association annually organizes a sales event at Kaapelitehdas (Cable Factory) in Helsinki, where it is easy to sound out what is new in the world of Finnish sculpture. On the association's website (www.sculptors.fi) there is a list of all the members of the association, as well as links to the artist's homepages when available. With little effort and as an interesting way to pass an evening you can go through all the homepages at least superficially.

I have often come to notice that unaccustomed customers feel shy about contacting directly an artist they find interesting. There's no need to feel shy. Most artists are purely pleased when people are interested in their work. A phone call or an email isn't likely to offend anyone. A visit to an artist's studio is easy to arrange, and it doesn't mean you have an obligation to buy. Professional artists know that not every visit will necessarily lead to a sale – they won't be offended if you want to take some time to think it over. I know of many cases where the birth of a customer relation has been a long process. So don't be shy.

1. Kaija Poijula:
Windy Day in Moominvalley, 2014,
lasi, linnunkallo, kasvit / glass, bird skull, plants
/ glas, fågelkranium, växter

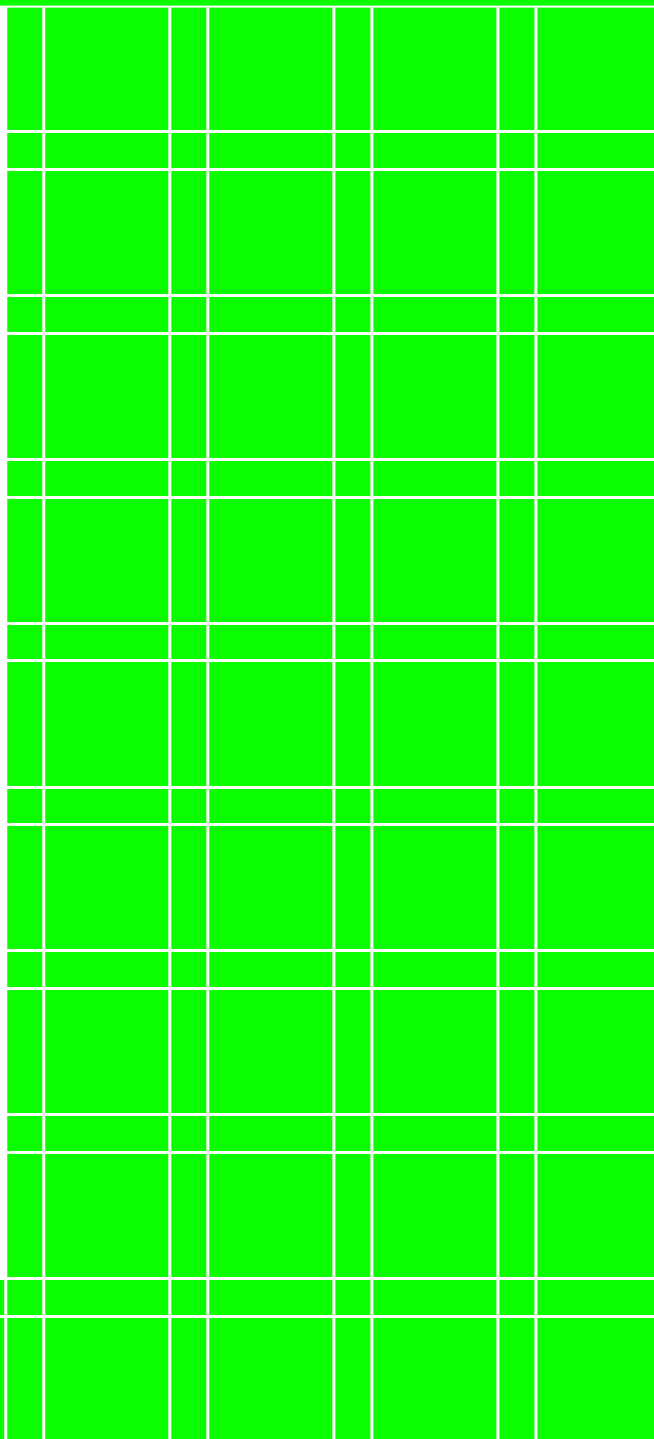


What costs in a sculpture?

Sculpture is often regarded as an expensive art form, but as the material range has expanded also the price range has broadened. This is evident in, for example, the sales collection of Galleria Sculptor. You can get a small sculpture for less than 1000 euros, while there are some that cost well over 10 000 euros – but the same goes for oil paintings, as an example.

In the price formation of sculptures material costs are often a decisive factor. Bronze, for example, is not a cheap material, and the actual cast is nowadays usually made by an outside professional at a foundry, which adds to the production costs significantly. This also applies to stone: many sculptors – although there are of course exceptions – use, instead of a mallet and chisel, professional stone processing companies. And even finding good stone takes a good deal of effort: it is not necessarily easy to find flawless and suitably sized stones and stone has its price, too – depending on the quality, of course. And if one wants to create a classical marble sculpture, the world's most classical marble from Carrara, Italy, is obviously more expensive than, for example Saaremaa dolomite, from our neighboring country, Estonia. The same goes for wood: I know a sculptor who uses wood and gets tipped off by the park department of his hometown of available free root balls. But as he uses many different kinds of wood in his works, he has to, for instance, buy the ash tree wood from a guitar builder's shop, and its price as a specialty product is at a whole different level. Various types of hardwood are very expensive in specialty shops. Transportation also adds to the material costs.

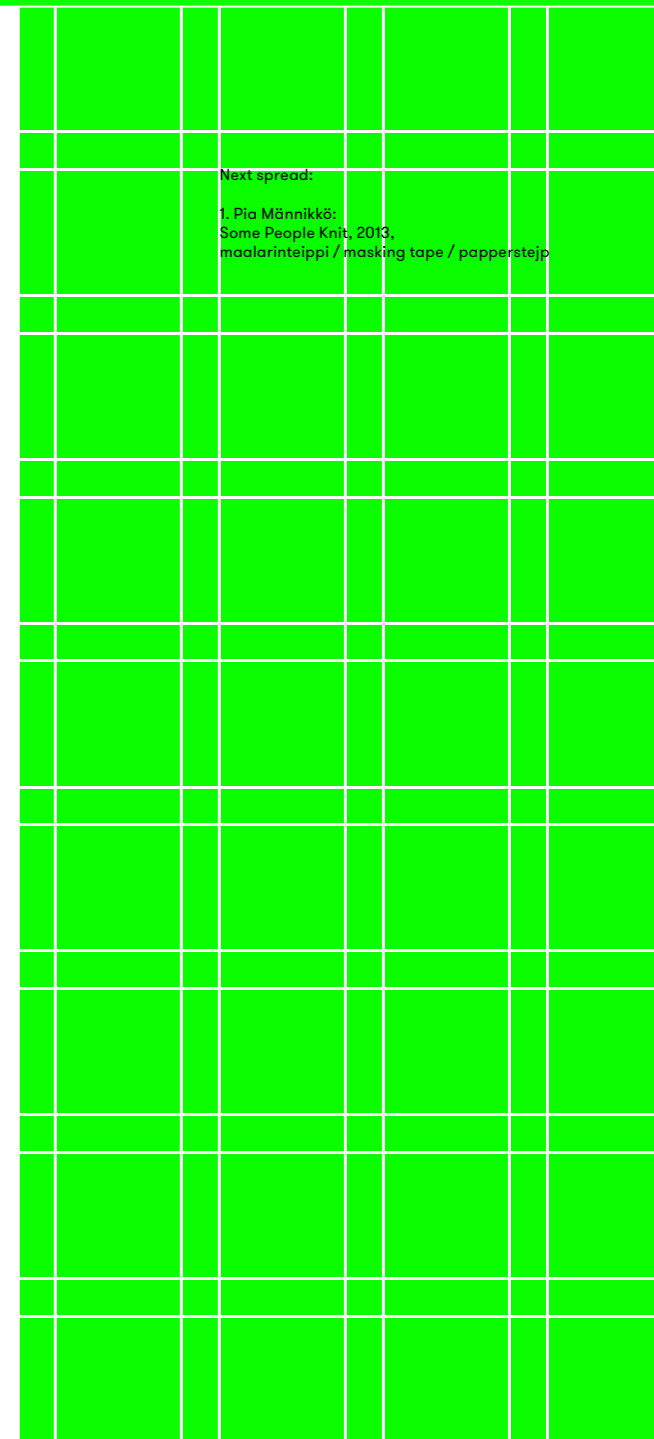
One should also note that the requirements of a sculptor's studio are quite different from those of, say, a painter – a variety of expensive special tools and equipment are needed, and often also different kinds of protective gear and expensive ventilator systems, to ensure health and safety when working with dangerous substances and tools.



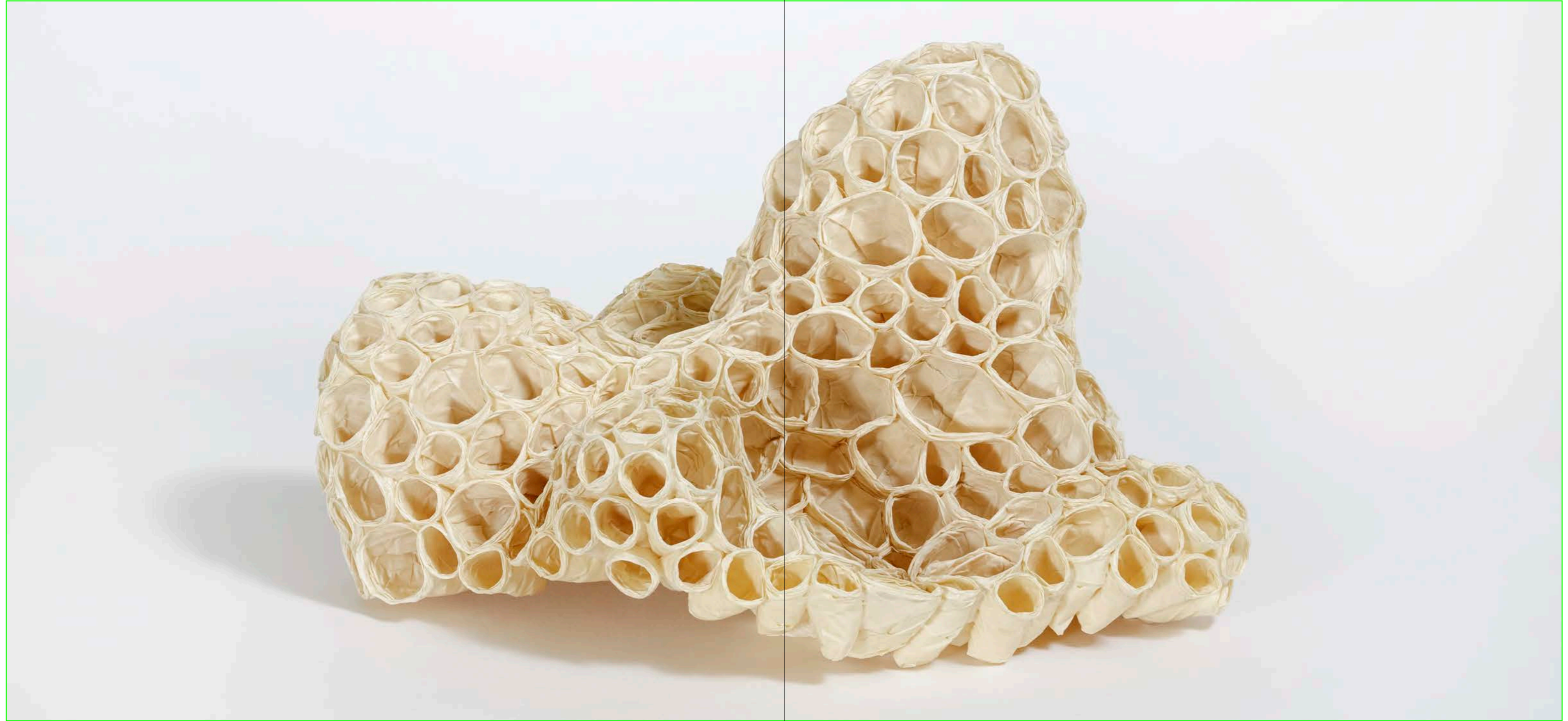
One factor that affects the price is the sculptor's career development. It is a plain fact that some artist are more famous and successful than others. The prices of the works rise along with success and fame; for example, the works of sculptors recently graduated from the Finnish Academy of Fine Arts don't cost nearly as much as the works of their colleagues who have spent 30 years working and gaining success in the field. In Germany most galleries use a multiplier to calculate the price level of the works of, for example, painters. The multiplier for a sufficiently successful painter could be, say, 160, and the price of an oil painting is determined by the relation between the multiplier and the size of the work almost mechanically. With some less accomplished painter the multiplier could respectively be 120.

Haggling is a whole other story. Most sculptors are used to it, and have even left some room for haggling in their pricing, but haggling is a delicate art. An aggressive or arrogant haggler easily gets a bad reputation, because our art scene is small and word gets around fast. If you don't have all that much or enough money, it is possible to try to agree on a payment plan with the artist. Galleria Sculptor also sells sculptures on deferred terms, but then you should take care that you stick to the payment plan, if you want to maintain an honorable presence in our art world.

The price of a sculpture is also affected by its uniqueness. Sculptors who use bronze often take several casts of their works and number them when they sign them. Staying at a lower VAT rate (10%) allows for the production of eight casts, maximally. Some collectors prize lower numbers, in which case 1/8 is often the choice of preference. To me this seems a bit like needless posturing, since the value given to lower numbers stems from intaglio printing, where the plates would wear out, and a lower number was thus concretely a guarantee of quality. With bronze sculptures this is not the case. It shouldn't be hard at all to live with an 8/8 if you truly love the work. It is certainly not of poorer quality if the sculptor has carefully chased it, cleaned up the casting marks and patinated it. The practice of editioning has however become less common, and most of the works today are unique objects. The works may however resemble each other, as sculptors often work on variations of a same theme and, for example, modify in different ways works that can be recast.



Next spread:
1. Pjo Männikkö:
Some People Knit, 2013,
maalrinteippi / masking tape / papersteijp



Sculpture as home decoration

Every now and then I hear someone joke about a customer choosing a painting to match the color of their sofa, but there have been cases where the sofa has been changed to match a new painting.

Art isn't of course made primarily to serve as home decoration, but it often inevitably becomes that. There is no reason to be embarrassed or try to conceal the fact. Even artists decorate their homes with their art, too.

A sculpture or a relief is an expressive and brilliant home decoration element. Even a small sculpture, when effectively placed, can be an element that strongly builds up the spirit of a place. A sculpture also easily adjusts to changes at a home or even to moving to a new home. A sculpture is easy to move around along with the changes. One should however give careful consideration to the placement or possible stand of the sculpture. The best way to find a suitable location and way of displaying the sculpture is to discuss it with the sculptor her/himself – sculptors are usually willing to take part and assist in the placement.

1. Aaron Heino:
Yksityiskohta / detail / detalj: Raver, 2014,
marmori / marble / marmor

2. Emma Helle:
Hyvällä maulla, 2013,
lasitettu ja kullattu keramiikka
/ glazed and gilded ceramics
/ glaserad och förgylld keramik

3. Miika Nygysönen:
Yksityiskohta / detail / detalj: Zauberberg, 2015,
pronssi / bronze / brons

4. Satu Syrjänen:
Punainen organismi, 2002,
kivitavarakeramiikka / earthenware / stengods

Lifecycle, care and maintenance of a sculpture

Many sculptures – especially those made of bronze and stone – are regarded as practically eternal. For example, the famous Venus of Willendorf dates from the Old Paleolithic Stone Age: it has been estimated to be 24 000–26 000 years old. Wood is no exception. The Shigir Idol, considered the world's most ancient wooden sculpture, discovered in the Urals and depicting a human figure, was carved an estimated 9 500 years ago.

Many sculptures are indeed durable, but most of them require regular care. Sculptures can also get damaged or dirty.

When purchasing a sculpture one should always discuss its future maintenance needs with the artist. For example, a bronze sculpture with polished surfaces requires regular repolishing – even on a yearly basis. The surface of a stone sculpture may be entirely untreated, but if polished, it may have been treated with different protective substances. All these aspects affect how the sculpture possibly needs to be cleaned and what cleaning substances are used. Wooden sculptures are susceptible to changes in temperature and humidity, which can cause, for example, cracks. These are things you need to ask the artist about. Even if the artist is dead, that isn't necessarily a problem. In the art of sculpture there is an age-old master-apprentice tradition, which still lives on to some extent. For example, Kain Tapper (1940–2004) has at least five younger sculptors who served as his assistants at some point, and are best skilled to repair his sculptures if needed. In many cases other sculptors are familiar with even the most unique materials and techniques their colleagues use. Information on skilled repairers or cleaners can usually be easily found through the Association of Finnish Sculptors – our community of professional sculptors is relatively small and word of mouth works effectively.

New materials have brought along new kinds of problems. The term “lifecycle” is establishing itself also in the world of sculpture. A certain sculptor gave an outdoor sculpture made of willow a ten year warranty. With some materials – for example, natural materials – the durability properties may still be unknown to the contemporary sculptor her/himself. New materials often involve experimentations that don't necessarily have traditions or know-how behind them to rely on. It would be good to discuss these questions with the artist her/himself. One should also be prepared for the possibility that a sculpture may not become an heirloom. But it doesn't mean that life with a temporary work of art can't be spiritually rich – as long as one is aware of its perishable nature.



11

24



13

44



44

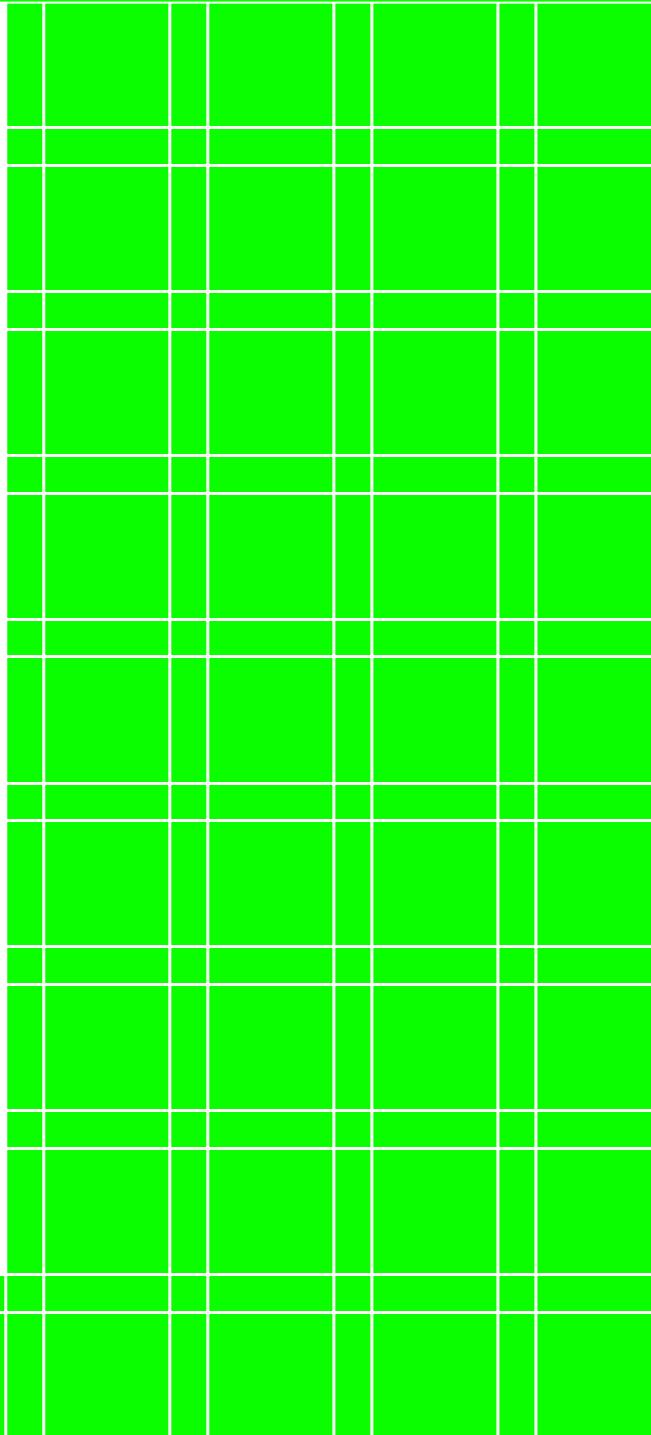


Commissioned works

In the past sculptors used to strictly draw a line between commissioned works and so-called free sculptures. Today these terms are hardly ever used, but the difference still exists.

It is needless respect to regard artists as godlike creators. Many sculptors have a very practical approach to their work, carrying on the craftsman tradition. A sculpture can, for example be an alternative to a skillfully painted portrait: of the portraits of the medical directors of a certain hospital the most recent one is a small bronze statue that uncannily enlivens the spirit of the corridor dedicated to the directors. And a sculpture portrait does not necessarily have to be any more expensive than a painting commissioned from an esteemed portrait painter.

Many sculptors also do grave sculptures, even though these have been somewhat ignored in art history. In the old days this used to be common practice and, for example, a walk in the Hietalahti Cemetery in Helsinki is like a small trip through a fine sculpture park. This tradition, too, can rightfully continue, although modern cemeteries place rather strict marginal conditions. I have however heard from sculptors whom I know that many an authority has shown commendable flexibility when it comes to regulations regarding the choice of a gravestone. I have also heard stories about what an interesting challenge it can be for a sculptor to have discussions about the person in question; their personality, their interests, the things that were important to them. One sculptor friend of mine told me it felt like being a support person in the family's process of mourning.

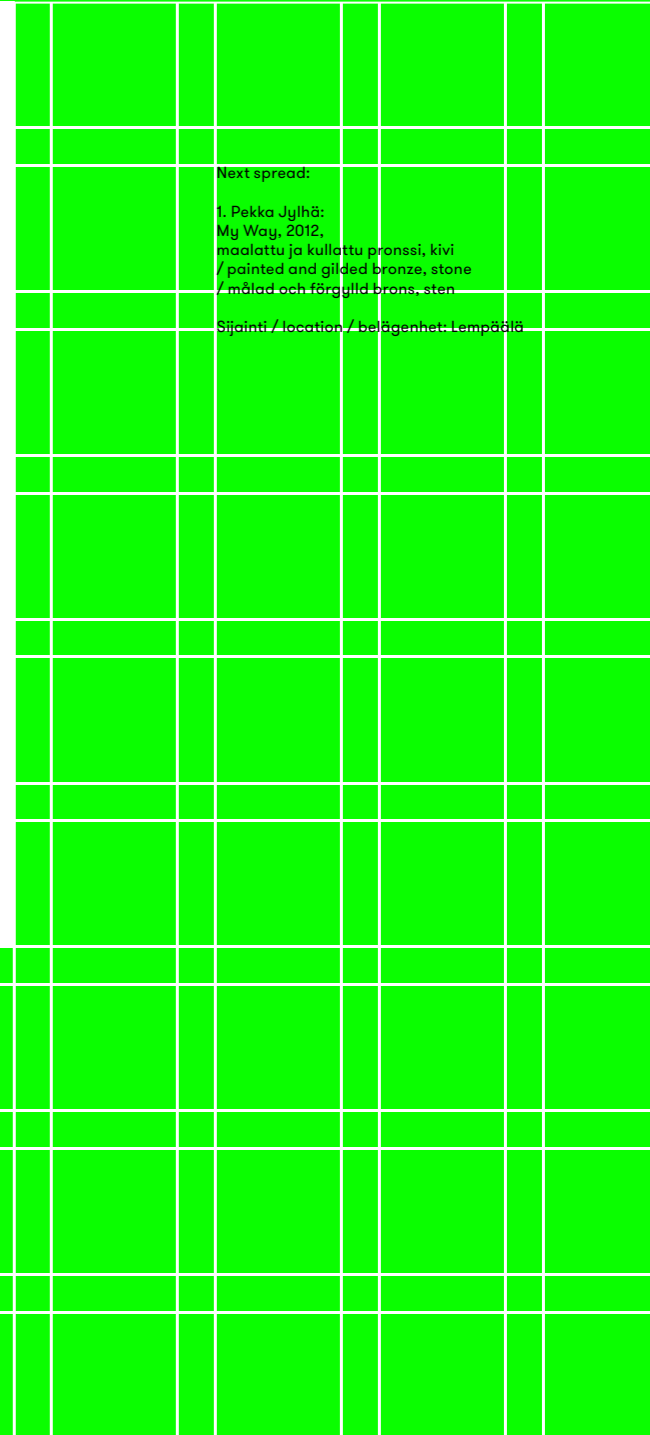


You can also place a sculpture in your own yard. A friend of mine commissioned one smallish sculpture from three of my sculptor friends each to place on the grounds of his house in Lapland and even held a separate inauguration event for the consequently born small sculpture park.

In these cases one needs to of course pay special attention to how the sculptures are affixed in place, so that they won't be too easy to steal. This friend of mine also has a firm principle: he only buys works from artists that he knows. He once actually asked me to introduce him to a sculptor he found interesting so that he could buy a work from him. He himself jokingly remarks that this way he won't end up with forgeries, but it actually may be more a question of communality: the sculptures gain an additional story and new friendships are born.

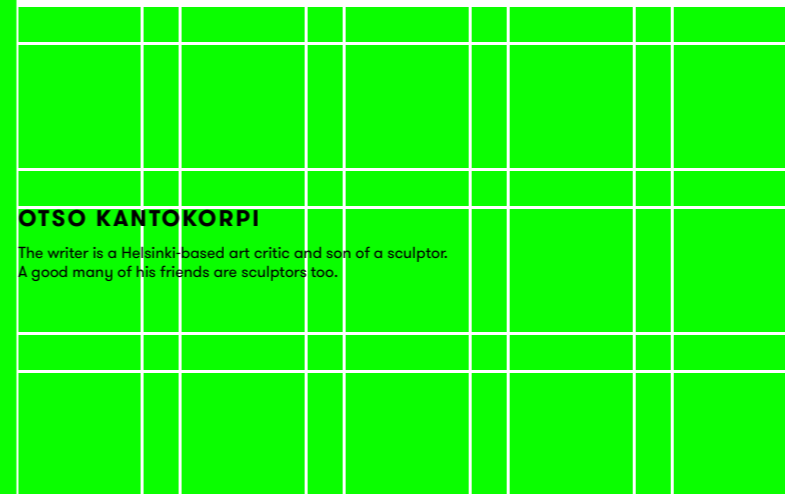
There is no need to fear sculptors – not even middle-aged robust guys. And anyhow, today more than half of the Finnish community of sculptors are women. Sculpture art is now an exceedingly free zone of creativity where people who love sculptures can find what they choose to like.

Next spread:
 1. Pekka Jylhä:
 My Way, 2012,
 maalattu ja kullattu pronssi, kivi
 / painted and gilded bronze, stone
 / målad och förgulld brons, sten
 Sijainti / location / belägenhet: Lempäälä



OTSO KANTOKORPI

The writer is a Helsinki-based art critic and son of a sculptor. A good many of his friends are sculptors too.





**Tänk om jag
skulle köpa
en skulptur?**

Konstsamlare och andra entusiaster är vana att köpa målningar och grafik men av någon anledning är det inte lika allmänt att skaffa hem skulpturer.

Den finska skulpturkonsten har sedan 1980-talet förändrats radikalt men har i relation till andra genrer ändå länge präglats av konventionella stereotyper.

Skulpturer möts kanske ännu med ett slags högtidlighet. De anses ofta vara dyra – vilket nödvändigtvis inte alls stämmer. Skulptur ses också som en manlig genre. En av anledningarna kan vara att en övervägande del av offentliga monument med människofigurer utmärks av stelt poserande män.

Frågar man gemene man uppfattas en skulptur sannolikt som ett tredimensionellt objekt gjort i sten, brons eller trä. Så har det inte varit på länge och redan variationen av material i dag är förbluffande. Under senare år har man börjat prata om "skulpturens utvidgade fält", och det fältet har i dag en ytterst bred utsträckning. Så här skrev skulptör **Jyrki Siukonen** i katalogen för Finska Skulptörförbundets samlingsutställning *Ta plats!* (2015): "Om man så vill, kan man se allt på ett annat sätt: hög, trave, klump, spår, stycke, strimla, rum och skugga mellan föremål. När jag möter någonting på gatan, hur vet jag att det inte är en skulptur?"

Jag har ett svar på hans fråga: det är en skulptur eftersom det har gjorts av en skulptör som har rätt att kalla sitt verk för skulptur. Det kan också köpas och även älskas av någon, bara den bakomliggande historien uppfattas som relevant och den eventuella estetiska dimensionen uppstår ur den yttre formen eller ur det som fångslar hos historien.

1. Tommi Toija:
Kukkulan kunigas ja Paha poika,
maalattu keramiikka / painted ceramics / målad keramik
2. Maija Helasvuo:
Mummo itse kolmantena, 2010,
haapa, leppä / aspen, alder / asp, al
3. Pekka Kauhanen:
Kolme illusia, 2015,
pronssi / bronsze / brons



11

21

34



Skulpturens material

Förutom de traditionella, brons, sten, betong och trä är dagens mångfald av material väldigt bred och fortsätter att utvidgas genom den nya tekniska utvecklingen. Skulptörerna intresserar sig allt mer också för äldre material. Till exempel har de traditionellt kvinnliga handarbetsmaterialen blivit centrala material för skulptur: virkningsarbeten, spets, olika tygarbeten, dockor mm. Många skulptörer använder upphittat eller industriellt tillverkat material: det kan vara fråga om läder, snörstumpar från gatan, masstillverkade föremål från billighetsbutiker eller direkt från fabriker beställda metall- eller plastföremål som gjorts för helt annat bruk. Någon kanske samlar sitt material uteslutande från loppmarknader. Andra använder diverse naturmaterial – jag har även sett skulpturer gjorda av vide.

Hur skall man närma sig en skulptör?

Många potentiella kunder utanför konstvärlden vet inte riktigt hur man skall få kontakt med konstnärer. Ett gott råd är att först spana i all ro. Numera erbjuds det flera möjligheter till det. Finska Skulptörförbundets galleri, Sculptor, är det enda galleriet i Finland som framför allt fokuserar på skulptur och har en permanent försäljningskollektion där innehållet ständigt byts ut. Personalen på Sculptor och Skulptörförbundet erbjuder hjälp vid kontakten med konstnärer. Förbundet arrangerar årligen ett evenemang på Kabelfabriken i Helsingfors där skulpturens nya vindar kan upplevas. På förbundets webbsida (www.sculptors.fi) finns en lista över förbundets alla medlemmar och länkar till konstnärernas eventuella hemsidor. Med föga besvär kan du som en inspirerande kvällssyssla bläddra i hemsidorna.

Ett ofta förekommande fenomen är att ovana kunder drar sig från att kontakta direkt en konstnär som de intresserar sig för vilket det verkligen inte finns orsak för. De flesta av konstnärerna är glada över ett visat intresse för sitt arbete. Att ringa eller skicka e-post sårar knappast någon. Det är lätt att ordna ett ateljébesök och man behöver inte ängslas för något slags köptvång. En professionell konstnär vet att alla besök inte leder till ett köp – de blir inte sårade om du vill tänka över beslutet. Jag känner till många fall där en kundrelation har blivit en utdragen process. Man behöver alltså inte vara blyg.

1. Antti Immonen:
Kyberkeikko, 2015,
COR-TEN teräs / COR-TEN steel / COR-TEN stål



Vad är det som kostar hos skulpturer?

Skulptur ses ofta som en dyr konstform men genom mångfalden av nya material har även prisskalan utvidgats. Det ser man lätt också i galleri Sculptors försäljningskollektion. En liten skulptur kan köpas för under 1000 euro även om en sådan också kan kosta närmare tjugotusen euro – men detsamma gäller till exempel oljemålningar.

I fråga om skulpturernas priser finns materialet ofta i fokus. Till exempel brons är som materia inte billigt och den egentliga gjutningen görs numera oftast av ett utomstående proffs, vilket ökar betydligt tillverkningskostnaderna. Detsamma gäller sten: många stenhuggare – självfallet med undantag – använder i stället för verktyg professionella stenhuggerier. I själva verket är det inte ens enkelt att hitta bra sten vid stenbrotten: en felfri sten i lämplig storlek är inte nödvändigtvis lätt att hitta, och sten har sitt pris – prisskalan beror på kvalitet. Vill man ägna sig åt klassiskt marmorhuggeri är världens mest klassiska marmor från Carrara betydligt dyrare än dolomit från Saarenmaa i grannlandet. Detsamma gäller trä: en skulptör jag känner får tips om avgiftsfria rotstubbbar från sin stads parkavdelning men eftersom han använder många olika träslag i sina skulpturer tvingas han att köpa sitt askträ från en gitarrverkstad där priset för en specialprodukt är på en helt annan nivå. Många slag av ädelträ är i specialbutiker väldigt dyra. Transportkostnader höjer materialpriset ytterligare.

Förutsättningarna för en skulptörs arbetsrum är ofta helt andra än till exempel för en målare – många dyra specialverktyg och -apparater behövs. Diverse skyddsutrustning och en dyr och avancerad apparat för ventilation behövs för att garantera arbetshälsan när man arbetar med farliga ämnen och verktyg. Någoting som också påverkar priset är skulptörens karriärutveckling. Det är ett faktum att somliga konstnärer är mer berömda och väletablerade än andra. Verkens prisnivå stiger i enlighet med framgång och anseende, således är verk av konstnärer som nyligen utexaminerats från Bildkonstakademien betydligt förmånligare

i relation till framgångsrika kolleger som arbetat 30 år i branschen. I Tyskland använder de flesta gallerier en koefficient med vars hjälp det är lätt att beräkna till exempel prisnivån på målningar. Koefficienten av en framgångsrik målares verk kan till exempel vara 160 då priset av en oljemålning definieras mekaniskt efter verkets storlek i förhållande till koefficienten. En annan mindre framgångsrik konstnärs koefficient kan vara till exempel 120. Att pruta är sin egen konst. De flesta skulptörerna har vant sig med det, vissa har till och med tagit det i beaktande när de bestämt priset men prutandet har också sina gränser. Att pruta aggressivt eller arrogant leder snabbt till ett dåligt anseende, vår konstvärld är liten och ryktet sprider sig. Har man ont om pengar kan man alltid komma överens om delbetalning med konstnären. Även Skulptörförbundets galleri Sculptor säljer skulpturer på avbetalning. Man skall dock hålla sig till överenskommelserna om man vill fortsätta vara med i vår konstvärld.

Priset har också att göra med hur unik en skulptur är. Skulptörer som arbetar med brons tar ofta flera avgjutningar av sitt verk och numrerar dem i samband med signering. Att hålla sig till det lägre momsstadiet (10 %) ger maximalt en möjlighet till en edition på åtta avgjutningar. Vissa samlare uppskattar lägre tal och 1/8 är sålunda ofta det mest eftersträvarvärda alternativet. Jag ser det som ett onödigt snobberi eftersom uppskattningen av de mindre talen ursprungligen kommer från grafik på metall eftersom skivorna slits i tryckning och ett mindre tal sålunda i konkret mening garanterade en bättre kvalitet. Så är det inte med bronsskulpturer. Det skulle inte vara svårt att leva med en 8/8-avgjutning om man uppriktigt älskar verket. Åtminstone är det inte av sämre kvalitet om skulptören har ciselerat det ordentligt, rensat gjutningsspåren och patinerat verket. Numrerade skulpturserier blir dock hela tiden färre och de flesta av skulpturerna är unika verk. Ibland kan de dock påminna om varandra eftersom skulptörerna varierar sina teman och till exempel gör vissa förändringar på skulpturerna när de gjuts om.

Nästa uppslag:
1. Heidi Hänninen
Neuvostosiili, 2010, Neuvostokarhu, 2010
ja Kaatumaton 2015,
betoni / concrete / betong





Skulptur som ett inredningselement

Ibland hörs det hånfulla kommentarer på hur människor köper målningar efter färgen på sin soffa men det har också hänt att soffan byter färg efter en målning. Konst skapas förstås i första hand inte för att inreda men det är hur det oftast ofrånkomligen blir, vilket man inte behöver skämmas för eller dölja. Även konstnärer inreder hemma med sina konstverk.

En skulptur eller relief utgör ett karakteristiskt och slående inredningselement till hemmet. Också i ett litet format kan den framkalla en stark prägel för atmosfären. En skulptur är också tålig för förändringar i hemmet eller till och med för flytten till ett nytt hem. Den är lätt att placera efter förändringar. Man skall vara uppmärksam vid placeringen av skulpturer och eventuella piedestaler. Det bästa sättet att hitta en lämplig placering och ett hängningssätt är att diskutera med skulptören själv – många av dem är också villiga att vara med om själva installeringen.

1. Pauliina Turakka-Purhonen:
Piiska, 2012/2015,
keramiikka, akryliväri
/ ceramics, acrylic paint
/ keramik, akrylfärg

Skulpturernas livscykel, skötsel och underhåll

Ofta ses skulpturerna – i synnerhet de i brons eller sten – som näst intill eviga. Så härstammar till exempel Venus från Willendorf ur den yngre paleolitiska stenåldern: dess ålder har uppskattats till 24 000–26 000 år. Detsamma gäller till och med trä. En människofigur i trä, Shigir Idol, den äldsta träskulpturen i världen som hittats vid Ural-bergen tros vara ungefär 9 500 år gammal.

Många skulpturer är förvisso hållbara men de flesta av dem behöver underhållas. De kan också bli skadade eller smutsiga.

Vid anskaffningen av en skulptur bör man därför alltid diskutera med konstnären framtida åtgärder för underhåll. Till exempel en bronsskulptur med polerade ytor skall poleras regelbundet – till och med årligen. Stenskulpturers yta kan vara helt obehandlad eller så har den efter poleringen behandlats med olika skyddsämnen. Allt sådant påverkar den eventuellt behövliga rengöringen och vilka ämnen som används. Träskulpturer är känsliga för växlingar av temperatur och fukt vilka kan till exempel orsaka sprickor. Dessa saker bör alltid frågas av konstnären. Det är inte heller ett problem om konstnären har avlidit. Inom skulpturen har länge existerat en tradition med gesäll-mästare som i viss mån ännu är aktuell. Till exempel finns det i dag åtminstone fem skulptörer som fungerat som Kain Tappers (1940–2004) assistenter och därmed har de bästa möjliga förutsättningarna att reparera hans eventuellt skadade skulpturer. Många skulptörer känner till sina kollegers mest speciella material och tekniker. Kunniga restauratörer och konservatorer är vanligtvis lätta att hitta via Finska Skulptörförbundet – vår professionella skulptörskår är relativt liten och ordet sprider sig snabbt.

Nya material har fört med sig nya problem. En ny term är till exempel verkets "livscykel". En skulptör gav en tioårs-garanti för sin utomhusskulptur i vide. En del material – till exempel vissa naturmaterial – och kunskapen om deras hållbarhet kan delvis vara en gåta, även för en nutida skulptör själv. Nya material används ofta i experiment som det inte finns tidigare kunskap om. Dessa saker skall alltid diskuteras med konstnären. Man skall alltså även vara beredd på att en skulptur inte nödvändigtvis blir arvegods. Men inget hindrar en från ett rikt liv även med ett efemärt verk – bara man är medveten om det obeständiga.

Beställningsverk

Förr i tiden var skulptörerna noga med att strängt hålla isär beställningsverk och de så kallade fria verken. Numera används dessa termer sällan men likväl existerar skillnaden. Man behöver inte överdrivet respektera konstnärer som gudomliga skapare, som endast verkställer sin egen kreativitet och sina idéer. Många skulptörer har ett mycket praktiskt förhållningssätt till sitt arbete och ser det som viktigt att fortsätta en hantverkstradition. En skulptur kan till exempel vara ett gott alternativ till ett målat porträtt: på ett sjukhus är det nyaste i mängden av porträtt på ledande överläkare en liten bronsskulptur som på ett uppfriskande sätt omformar atmosfären i den korridoren som reservrats för ledarnas porträtt. Och ett hugget porträtt blir inte nödvändigtvis dyrare än en målning beställd från en etablerad porträttmålare.

Många skulptörer gör även gravskulpturer även om de ofta tycks falla i skymundan i konsthistorien. Förr var de vanliga och till exempel en promenad i Sandudds gravgård i Helsingfors är som en vandring i en skulpturpark av synnerligen god kvalitet. Det är en tradition värd att upprätthållas, även om moderna gravgårdar är tämligen hårt reglerade. Via mina skulptörvänner vet jag dock att myndigheter många gånger visat berömvärd flexibilitet beträffande valet av gravstenar. Jag har också hört historier om hur intressant utmaning det kan vara för en skulptör att diskutera sitt motiv, personens karaktär, hobbyn och viktiga saker i livet. En skulptörvän upplevde sig som ett stöd för en medmänniska i sorgearbetet.

Man kan också placera skulpturer på sin egen gård. En vän beställde av tre bekanta konstnärer en mindre skulptur var till omgivningen av sin bostad i Lapland och ordnade också en separat öppning för sin nya lilla skulpturpark. I sådana fall är det förstås skäl att sätta fast skulpturerna för att undvika stölder.

Samma vän har också en fast princip: han köper verk bara av konstnärer han känner. En gång bad han mig att presentera honom för en intressant skulptör bara för att sedan kunna köpa ett verk av honom. Själv konstaterar han humoristiskt att han på det här sättet garanterat undviker förfalskningar. I verkligheten är det nog mer fråga om gemenskap: skulpturerna förlänas nya historier och nya bekantskaper stiftas.

Det finns inte skäl till att vara rädd för skulptörer – inte ens för medelålders starka gubbar. Dessutom är redan över hälften av våra skulptörer kvinnor. Skulpturkonst är numera en zon av fri kreativitet där en entusiast säkert hittar det han söker.

Nästa upplag:
1. Kalle Mustonen:
Death of the Gnome King, 2015,
puu / wood / trä
Kuvattu Galleria Sculptorissa
/ photo taken at Galleria Sculptor
/ fotograferad i Galleria Sculptor

OTSO KANTOKORPI

Skribenten är en konstkritiker bosatt i Helsingfors och son till en skulptör. En stor del av hans vänner är också skulptörer.



GALLERIA | SUOMEN SCULPTOR | KUVANVEISTÄJÄLIITTO

Info

Suomen Kuvanveistäjäliitto on vuonna 1910 perustettu Suomen kuvanveistäjien valtakunnallinen yhdistys. Liiton tarkoituksena on muun muassa edistää suomalaista kuvanveistotaidetta ja lisätä yleisön kiinnostusta kuvanveistoon. Suomen Kuvanveistäjäliitto tarjoaa apuaan kaikille julkista tai yksityistä veistoshankintaa suunnitteleville. Meitä voit myös tiedustella kuvanveistäjien yhteystietoja.

Liiton Galleria Sculptorin myyntikokoelmasta löytyy kymmeniä suomalaisten kuvanveistäjien pienveistoksia. Valikoima vaihtuu säännöllisesti. Teoksia voi katsella osoitteessa www.sculptors.fi/myyntikokoelma. Galleria Sculptorin lahjakortin pystyy lunastamaan haluamalleen summalle ja se on voimassa kaksi vuotta. Teoksia on mahdollista hankkia itselleen korottomalla osamaksulla.

The Association of Finnish Sculptors is a national union of professional sculptors founded in 1910. The aim of the Association is to promote Finnish sculpture, to safeguard the professional, economic and social interests of the sculptors, encourage sculptors' international collaboration and raise the public interest in sculpture.

Finska Skulptörförbundet är skulptörernas riksomfattande fackförbund som grundades år 1910. Förbundets uppgift är att befrämja finländsk skulptur, bevaka skulptörernas yrkesmässiga, ekonomiska och sociala intressen, stöda skulptörernas internationella samarbete samt försöka utveckla allmänhetens intresse för skulptur.

Tavoitat meidät / Contact us / Kontakta oss:

Eteläranta 12, 00130 Helsinki

Galleria Sculptor
050 306 4547 tai 09 621 6337
galleria.sculptor@sculptors.fi

Suomen Kuvanveistäjäliitto
/ The Association of Finnish Sculptors
/ Finska Skulptörförbundet
09 621 6339
sculptors@sculptors.fi

www.sculptors.fi



GALLERIA | SUOMEN
SCULPTOR | KUVANVEISTÄJÄLIITTO